

Wisława Szymborska

Gyűlölet

Nézzétek, most is de jól van,
milyen jól tartja magát
a gyűlölet századunkban.
Milyen könnyen veszi a magas akadályokat.
Milyen könnyű neki – ugorni, célba érni.

Más ez, mint a többi érzés.
Öregebb és fiatalabb is náluk.
Maga szüli az okokat,
amik életre keltik.
Ha elalszik, álma akkor sem örök.
Az álmatlanság nem csökkenti erejét,
inkább növeli.

Vallás vagy nem vallás –
csak térdelni kell a starthoz.
Haza vagy nem haza –
csak fel kell ugrani a futáshoz.
De kezdetnek az igazságosság se rossz.
Aztán már fut magától.
A gyűlölet. A gyűlölet.
Eltorzul arca, mint a
szeretkezés extázisában.
Ő és a többi érzés –
mulya és tehetetlen.
Ez a testvériség mióta
számíthat tömegekre?
Vajon a részvét valaha
elsőként ért a célba?
A kétségek hány embert ragadtak magukkal?
Egyedül az sodor, aki hisz is magában.

Tehetséges, fogékony, nagyon szorgalmas ő.
Mondanom sem kell, hány dalt komponált.
A történelem hány oldalát számozta meg.
Emberek hány szőnyegét terítette szét
nagy tereken és stadionokban.
Ne hazudjuk el: képes,
hogy szépet is teremtsen.
Pompás fényeket gyújt a sötét éjszakában.
Rózsás hajnalokon ragyogók robbanásai.
Nehéz eltagadni a romok pátosát
és a vaskos humort, amit
a fölöttük szilárdan kinyúló oszlop jelent.

Mestere a csattogás és a csönd
közötti ellentétnek,
s a kontrasztnak, ami a piros vér fehér havon.
És mindenekfölött sosem untatja őt
a jólfésült hóhérsegéd szerepe
s az áldozaté, akit meggyaláztak.

Minden percben újabb feladatra kész.
Ha várnia kell, hát várakozik.
Azt mondják: vak. Vak vajon?
Éles szeme van, mint egy mesterlövésznek
és bátran néz a jövőbe –
nem más, egyedül ő.

Lengyelből fordította Gömöri György

